

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5154/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužiteljice Vanje Rajičević, Ulica Ante Topić - Mimare 4, Zagreb, OIB: 53526557886, zastupane po punomoćniku Anti Omaziću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. srpnja 2026. u prisutnosti tužiteljice uz punomoćnika Antu Omazića, odvjetnika i zamjenice punomoćnika tuženika Ivane Malnar, odvjetničke vježbenice, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 783188 sklopljenog između tužiteljice i tuženika 16.6.2006. sadržana u članku 6.1. Ugovora o kreditu, a koja glasi: „Utvrđuje se da je Ugovor o kreditu br. 783188 sklopljen dana 16.06.2006. između Vanje Rajičević iz Zagreba, Ante Topić-Mimare 6, OIB: 53526557886 kao Korisnika kredita i VOLKSBANK d.d., Zagreb, Varšavska 9 (pravnog prednika tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217) kao Kreditora ništetan i bez pravnog učinka u dijelu koji glasi: „6. NAKNADE 6.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 1,50 % (slovima: jedancijelihpetposto) od iznosa kredita, minimalno kn 500,00 (kn petsto) naplaćuje se neposredno prije isplate kredita“.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, da tužiteljici Vanji Rajičević, Ulica Ante Topić - Mimare 4, Zagreb, OIB: 53526557886, isplati iznos od 184,82 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 20. lipnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi koja je propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, da tužiteljici Vanji Rajičević, Ulica Ante Topić - Mimare 4, Zagreb, OIB: 53526557886, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 337,80 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 866,85 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnica kredita sa prednikom tuženika – Volksbank d.d. kao Kreditorom sklopila Ugovor o kreditu br. 783188 16.6.2006., koji je solemniziran po javnom bilježniku Mladenu Matošu u Zagrebu pod brojem OU-889/2006. Nakon toga je došlo do pripajanja Nove Hrvatske banke d.d. ovdje tuženiku, slijedom čega je Hrvatska poštanska banka d.d., kao društvo preuzimatelj, postalo sveopći pravni slijednik tuženika kao pripojenog društva. Temeljem navedenog Ugovora, tuženik je odobrio i stavio tužiteljici na raspolaganje kredit u iznosu od CHF 19.907,00, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan isplate (čl. 1 Ugovora). Prednik tuženika je obvezao tužiteljicu da neposredno prije isplate kredita plati banci, odnosno predniku tuženika naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini kako je to ugovoreno, pri čemu tužiteljici niti prethodno, niti naknadno nije na jasan i na nedvosmislen način predložena struktura navedenih troškova (naknade), odnosno nije joj nikada navedeno niti pojašnjeno na bilo koji način i od čega se isti stvarno sastoje, u kojem konačnom iznosu i zašto je baš određena naknada u visini tih postotaka od iznosa kredita i koja je svrha takva naknade. Nije niti pojašnjenja relacija između iznosa naknade i zauzvat pružene usluge. Radi se o takozvanoj „ulaznoj naknadi“. Pri tome se ističe kako je naveden iznos ustegnut od samog iznosa kredita pa je korisnica morala plaćati i kamate na naknadu koja joj je ustegnuta, što dodatno narušava ravnotežu ugovornih strana. Isto tako, tužiteljica je na plaćanje iste morala pristati, jer bez toga ne bi niti mogla dobiti kredit. Sve to obvezu tužiteljice čini neodređenom i neodredivom, a samim time i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270 ZOO. Pri tome se ističe kako sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti. Pored navedenoga, citirana odredba ugovora je nepoštena odredba i prema čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, obzirom da je riječ o odredbi koja je unaprijed formulirana i priređena od strane prednika tuženika u tipskom obrascu, o kojoj se nije moglo pregovarati i na koju se nije moglo utjecati. Tuženik je suprotno načelu savjestnosti i

poštenja nametnuo obvezu koja je prekomjerna i ekonomski neopravdana. Također, u spornoj odredbi nije niti navedeno po kojem tečaju se naknada ima obračunati (da li je to kupovni, srednji ili prodajni tečaj), niti je precizirano da li je riječ o tečaju na dan sklapanja ugovora, na dan isplate ili neki treći dan. Sve ovo samo dodatno potvrđuje neodređenost, neodredivost i ništetnost te nepoštenost takve odredbe. Predmetna naknada je od tužiteljice kao korisnika kredita naplaćena dana 19.06.2006. u iznosu od ukupno 1.392,55 kn (184,82 eura). Predmetni kredit je u cijelosti otplaćen te predstavlja potrošački ugovor o kreditu. Tužiteljica stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 184,82 EUR sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Ukazuje na previše visoku vrijednost predmeta spora te navodi da je u ovom predmetu sasvim razvidno kako vrijednost predmeta spora iznosi 184,82 EUR. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare. Ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,50 % na iznos kredita, što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo; da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Člankom 6. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 6.1.), pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,50 % od iznosa kredita. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tužitelj (očito pogrešno navedeno "tuženik") nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa pa se tako ugovori o kreditu između

više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u djelomični povijesni izvadak (stranica 7 – 9 spisa), tekst objave na stranici Sudskog registra (stranica 11 spisa), Ugovor o kreditu broj 783188 od 16.6.2006. (stranica 12 – 19 spisa), prometnu karticu po kreditu broj 783188 na ime Rajičević Vanja (stranica 20 – 29 spisa), plan otplate u jednakim anuitetima Vanja Rajičević (stranica 30 – 31 spisa), otplatnu tablicu po kreditu (stranica 32 – 34 spisa), presudu ovoga suda posl.br. P-641/2024-6 od 28.3.2024. (stranica 35 – 46 spisa), zapisnik od 10.5.2023. u predmetu ovoga suda posl.br. P-2728/2022 (stranica 47 – 49 spisa), pravno mišljenje prof.dr.sc. Aleksandre Maganić od 2.12.2024. (stranica 103 – 117 spisa) i u pravno mišljenje prof.dr.sc. Marka Baretića od 19.11.2024. (stranica 228 – 253 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da je tužiteljica s prednikom tuženika VOLKSBANK d.d. 16. lipnja 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj 783188. Nije sporno niti da je člankom 6.1. Ugovora o kreditu prednik tuženika obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini 1,50 % iznosa kredita, a koja je naplaćena u iznosu od 1.392,55 kn. Nije sporan niti tijek zateznih kamata na iznos glavnice. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporno je da li je potraživanje tužiteljice u zastari.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu: ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

6. Odredbom čl. 6.1. Ugovora o kreditu određeno je da se naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita naplaćuje jednokratno u visini 1,50 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, a naplaćuje s prilikom puštanja kredita u tečaj. Predmetna jednokratna naknada je naplaćena u iznosu od 1.392,55 kn, a visina iste proizlazi iz prometne kartice po kreditu, dakle isprave koju je sačinio sam tuženik pa stoga ovaj sud nije provodio po tužitelju predloženo financijsko vještačenje na okolnost visine naplaćene naknade.

7. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala kako je 2006. sklopila Ugovor o kreditu sa tadašnjom Volksbank d.d., a namjena je bila kupnja osobnog vozila marke Opel Astra koje je pronašla u Auto kući PSC. Vozilo je korišteno za obiteljske potrebe. Navedena banka je bila poslovna banka tvrtke u kojoj je u to vrijeme radila. Kredit je ishođen u poslovnici navedene banke u Kustošijanskoj, odnosno u Ilici, a u banci ju ništa posebno nisu upozoravali glede

naknade za obradu kredita, doduše obveza plaćanja te naknade je bila navedena u Ugovoru o kreditu kao standardni uvjet Ugovora, a nitko joj ništa nije napominjao za što bi banka eventualno koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. Na pitanje tko je sastavio tekst Ugovora o kreditu iskazuje kako ga je sastavila banka.

7.1. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

8. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

9. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 6.1. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za

ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

10. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 6.1. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to u visini od 1,50 % od iznosa kredita, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 184,82 EUR te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Prema mišljenju suda predmetna odredba je jasno napisana u smislu članka 85. ZZP, jer je omogućavala tužiteljvi da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (1,50 % od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o jasno napisanoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba Ugovora kojom je visina naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita propisana u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita nedvojbeno nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužiteljicu obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita u visini od 1,50 % iznosa kredita. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od

ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

11. Prema članku 295. ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to u visini od 1,50 % od iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

12. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena nišetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo

prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa od 184,82 EUR, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 20. lipnja 2006., s obzirom da je dana 19. lipnja 2006. tužiteljici naplaćen isti iznos naknade, do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO pa je stoga odlučeno pod toč. II. izreke presude. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO) te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 156/22).

13. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 6.1. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

14. Odredbom čl. 3. st. 1. ZPP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji osobnog vozila marke Opel astra koje je korišteno za obiteljske potrebe. Tužiteljica je isti zaključila kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti.

15. Imajući u vidu da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 184,82 EUR (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu odnosno 184,82 EUR jer doista u ovoj situaciji u smislu čl. 35. i 40. ZPP deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.505,82 EUR doista suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik pa je ovaj sud na prigovor tuženika na pripremnom ročištu brzo i na prikladan način provjerio točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena žalba odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 184,82 EUR (tako i Žs u Zagrebu u GŽ-1939/2023-2 od 9. travnja 2024.).

16. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP. Pritom valja istaknuti kako je VSRH u svojoj odluci Rev 547/2023-2 od 5. rujna 2023. zauzeo stajalište da kada je vrijednost predmeta spora utvrđena na način propisan odredbom čl. 40. st. 3. ZPP, tako utvrđena vrijednost predmeta spora primjenjuje se i na parnične radnje poduzete prije postupanja suda sukladno navedenoj odredbi. Stoga

tužiteljici, imajući navedeno u odlomku 15. ove presude, umjesto zatraženih 200,00 EUR za radnje koje za koje joj je priznat trošak pripada 50,00 EUR. Tužiteljici je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 50,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23-dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 29.9.2025. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 5.3.2026. i 1.7.2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Priznat joj je trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. Tarife). Za svaku navedenu radnju tužiteljici je priznat PDV po stopi od 25%. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

16.1. Odluka o visini troškova koji tužiteljici nisu priznati sadržana je točki IV. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužiteljici po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu u iznosu od 30,00 EUR
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-66e3e**

Kontrolni broj: **0501e-4acff-1c652**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.